

EMIL DRUNCEA

IPOSTAZE

SEMĂNĂTORUL
Editura online - august 2011

IPOSTAZE

I.

Căsuța albă,
o Câmpie de necuprins,
visele mele s-au lovit
numai de Soare.

Copilăria,
întinsă de-a lungul,
de-a latul ,
fără sfârșit.

Iarna mă ninge
cu fire subțiri
de - nțelepciune.

II.

M-au fascinat
scenetele
cu pescari
și cu vânători

În ținut
erau năvoade
și lupi.

III.

Ei au ucis pădurea
de lângă râu,
păsările bălții
au fost aruncate
în moarte .

Pomii
nu mai aveau rădăcini...

Și am plâns

IV.

Am fost
cercetaș,
de lacuri și ostroave,
printre hoții de cai,
Baltagiul,
Lordul ținuturilor
locuite de călifari.

Cu platoșa inocenței
mi-am apărât bucurii ,
cu sabia cutezanței,
am cotropit
castele din crengi
de sălcii pletoase.

Am fost fericit !

Dar ei au ucis pădurea
cu lame de fier.

Și am plâns

V.

Prima iubire...

Ora era grea,
clipele treceau
Surâzând.

Primul sărut
a rămas

VI.

Am săvârșit
fapte demne
de istoria lumii.

Adolescent,
rebel fără cauză,
am fumat în veceu
la liceu,
am chiulit
de la orele profesorilor încruntați.

Am iubit
iubesc,
voi iubi
în limba în care m-am născut:
„ROMÂNIA”.

Oare nu merit
să fiu medaliat
cu un ordin?

Nu , nu vreau steluțe pe piet!
Vreau un ordin precis:

Opriți încătușarea lumii!

VII.

...Și florile și pomii fredonau,
pe muzica divin-universală,
un curcubeu neprețuit,
strălumina
la scară planetară.

Linii, lumini,
când ne uneam cu cerul,
la nunta care
începea cu noi,
și dezlegam
în rogvaiv
misterul

VIII.

Am modelat cu săruturi
semnul iubirii păstrate,
ne-am împletit trupuri
pe patul de flori,
ea a pictat zâmbete,
eu am scris întrebări...

IX.

Au pus și spini
oamenii răi.

Am întâlnit zăgazuri ,
le-am trecut.

Am plâns scriind,
când spinii m-au durut,
și am luat adesea
viața de la început.

E plină omenirea
de eresuri

X.

În iarnă este
chipul meu adevărat,
nu pe topire,
nici pe întâmplări.

Spun adevărul
și mă mântuiesc.

Iubesc tot ce-i frumos.
Iubesc, iubesc, iubesc!

XI.

Bucata de timp
n-a zăbovit
nicio secundă,
citesc de o vreme
letopisețul cu vești,
scriu pentru cei patru nepoți
tot atâtea povești,
n-o fac pe gratis,
am o mare simbrie,
mă-ntorc pe aripile râsului lor,
într-o poveste frumoasă
din copilărie.

Zbor cu ei printre stele,
în toate jocurile noastre
ei sunt învingători,
demolatori de mituri,
mereu surâzători

XII.

Să privim stelele, copii!
Stelele nu se pot număra.
Fiecare copil, steaua sa.

Să privim stelele, copii,
și să ne alegem
un petic de cer,
pe pământ
e un trai
auster !

XIII.

Cel de-al treisprezecelea ceas
când va veni,
mă va conduce lumea
în viața viitoare.

Voi pleca puțin,
din Câmpia- arenă
de ceasuri solare

TIMPUL

Una, două, trei
petale,
doi îndrăgostiți,
lac de parcă-ar vrea
o barcă,
o fanfără,
și un strop de amintiri :

Într-o seară,
într-o toamnă,
eram și noi miri.

Parcă...
mai era ceva !

Timpul...
nu-și mai amintea

FEERIC LOC...

O barcă pe lac,
feeric loc
al iubiri eterne

GRĂDINI

Dacă ar fi
cuvintele flori,
câte grădini suspendate!

PERPEETUM-VIATA

O femeie născând,
strigătul unei vieți
prelungite!

EI SUNT PRETUTINDENI

În ușă se aud trei bătăi.

-Cine-i?
-Sunt trei.
-E miercuri și mi-e somn.
Să plece!

În ușă nu se aude
nicio bătaie.

-S-au dus?
-Ei sunt pretutindeni!
-Să fie! Mi-e somn.

S-a făcut ziuă,
în ușă se aude o bătaie,
pare că ...s-a adunat
toată sfiala lumii în ea

PLOUĂ CU SEMNE

O, ce veste minunată !
Mai există
oameni frumoși.

Trăim,
visăm,
ne reîncarnăm?

Cât este de grea
gramatica lumii!

După ploi,
alte semne

PRIVIREA, AUZUL

Dragostea,
un tablou
neînceput în altă privire,
femeia
care îți surâde,
gândul
că vei fi și mâine,
iar și iar,
o mulțime de chipuri.

Dragostea,
un lied
neînceput în alt auz,
femeia
care îți cântă ,
gândul
că vei fi și mâine,
iar și iar,
mulțime de cântece.

Privirea, auzul,
tablou și cântec,
limpezire de gânduri

VEȘTI

De vei veni
când fi-va numai plâns,
de vei veni
când nu mai e tăcere,
în Universul lumii
nepătruns,
e teama mea,
și-mi este de ajuns,
că lacrima urmașului
nu piere.

Voi fi auz
și veghe,
destin voi fi
în zbor ascuns.

În seri de iarnă
când ai să citești
o carte cu povestea
despre Soare,
în lume...
fiii...
vor trimite
vești

TU CREZI CĂ EȘTI TIMPUL

De ce în vremea dorințelor tale
eu nu mă pot aduna?!
Mâine, acum sau cândva...

Tu crezi că ești timpul,
eu,
întârziatul pe ochiul tăcerii.

Bărbat a zidit,
Ea l-a ispitit cu măr,
cu șarpe,
cu zâmbet

DULCEA VESTE

Gândind o frunză
sărutând o frunză,
copacul-un popor al iubirii,
un copac
sărutând un copac,
pădurea-continent al iubirii.

Iubirea
între bărbat și femeie,
se poate gândi
spre desăvârșire

ARDEREA IUBIRII

Se dedică mamei mele, Lina

Ce dans amețitor
dansai în seara ceea!

Ce tainic mă privea
în zori de veci femeia
care însămânța în lume
o vastă întrebare !

Poate știi
că arderea iubirii
se împletea cu dragoste
peste căldura firii,
și ți-ai adus aminte:
" Sunt datoare!"

PĂRERI DE RĂU

Iubirea de azi,
nu-i ca iubirea de ieri,
pe palmele grele
două dureri.

Durerea de azi
nu-i ca durerea de ieri,
pe palmele grele
toată tăceri.

Părerii de rău
că n-am iubit destul,
și am lăsat durerea
să ne-adune

SUNT ÎNCĂ TÂNĂR, DOAMNĂ

Sunt încă tânăr, Doamnă,
necotropit de riduri,
mai sar peste zăgazuri,
peste ziduri,
cu întrebările,
sunt Doamnă, frate,
mai stau. Nu știu
răspunsurile toate.
Despre ce sărbătoare,
îmi șoptești la ureche?
Sunt încă tânăr, Doamnă,
naiv fără pereche,
și dau un vis de azi,
pe unul ce-o să vină.
Sunt încă tânăr, Doamnă,
de-o tinerețe plină

DE ZIUA TA...

Se dedică soției mele, Ana

De ziua ta,
se-nalță stelele pe cer,
și simfonii din cer coboară.

Ochii tăi
sunt mirați și căprui,
florile răsar,
corole se deschid
pentru tine:
« E primăvară de ziua unirii ! »

MI-E TEAMĂ

Mi-e teamă de semeni,
de prezent,de trecut,
de mame cu gemeni,
de infinit și de absolut,
de clipă,de azur,de senin,
de vreme fug și de anotimpuri,
mi-e teamă de mult,de puțin,
de calculatorul cu linkuri,
mi-e groază de lin,
de păreri,de idei mă feresc,
de oameni banali,
de tot ce-i străin,
de tot ce este
Doamne omenesc.

Mi-e teamă de vise, de fapte,
de cifra trei și de cifra șapte,
mă sperie umbra și gerul,
compasul, rigla, echerul,
mi-e teamă de gând și de fraze,
fug de idei și de raze,
mă-ndoiesc de fix,
de câțul cu rest,
de teluric mi-e teamă,
de secretul celest,
de licoare mi-e teamă,
de nor, de taifun...

Mi-e teamă Doamne !
Sunt Poporul Român

NESFÂRȘIRE

Mărul,
fructul oprit.

Teiul,
ORDIN
în piept de POET.

Salcia,
lacrima lui.

Agale
trec arborii
prin inima mea

DOMNUL PSIHOLOG...

Sunt norii grei,
dar nu de ploaie,
sunt negri de trai
înșelător,
spuneți-mi
domnule psiholog:
Pentru cine-i dreptatea?
De ce
nici viitorul
nu mai e cum a fost?!

NEMĂSURA IUBIRII

Ochii tăi
au miros de pădure,
casa vânătorului,
cu patru lucarne,
ochiul meu
deschis spre natură.

Doi clopoței
lângă catarg,
dimineața și seara,
amintiri,
sunete prelungi, și
este atât de luminoasă
clipa aceasta,
totul se vede,
se așteaptă...
totul
despre nemăsura
iubirii tale

ÎN LOC DE RĂSPUNS

Toate adjectivele tari
Ca alcoolurile,
Ca parfumurile,
Sunt de genul feminine.

Eternitatea,
O femeie – întrebare.

În loc de răspuns
Iei paharul în mână,
Spui :
« Și viața
este de genul feminin ! »

CÂNTEC PENTRU COPII LUMII

Las Luna să doarmă
când dorm,
las Luna să urce
când urc,
și visez, visez
cu ochii deschiși
că într-o zi
am să-i cânt la ureche:
„În grădina mea
cresc portocali,
privește-mă și tu,
iar dacă-ți plac,
vino să ne jucăm
cu porumbeii
din podul casei
cu patru lucarne”

CUPRINS

IPOSTAZE.....	2
TIMPUL	15
PERPEETUM-VIAȚA.....	18
EI SUNT PRETUTINDENI	19
PLOUĂ CU SEMNE	20
PRIVIREA, AUZUL	21
VEȘTI.....	22
TU CREZI CĂ EȘTI TIMPUL.....	23
DULCEA VESTE.....	24
ARDEREA IUBIRII	25
PĂRERI DE RĂU	26
SUNT ÎNCĂ TÂNĂR, DOAMNĂ.....	27
DE ZIUA TA... ..	28
MI-E TEAMĂ.....	29
NESFÂRȘIRE.....	31
DOMNULE PSIHOLOG... ..	32
NEMĂSURA IUBIRII	33
ÎN LOC DE RĂSPUNS	34
CÂNTEC PENTRU COPII LUMII	35
CUPRINS.....	36